

ROMÂNIA ÎN MEXIC!

«Ultimul spectacol», ROMÂNIA — GRECIA 1—1. DUMITRACHE și DINU se află în plin asalt, dar excelentul IKONOMOPOULOS apără, protejat de SPIRIDON (în mijloc) și KAMARAS.

Foto: Ion MIHĂICĂ

SPORT

NOIEMBRIE 1969

22

MEXICUL — această „FATA M

Jocul cu Grecia s-a sfârșit. Fotbaliștii români se îmbrățișează. O îmbrățișare lungă, pentru toate cele 400 de zile (infinite) ale «campaniei mexicane».

În tribună ard torțe. Dar e liniște. O liniște aproape nefirească. Fotbalul, acesta mare făuritor de paradoxuri, ne mai oferă unul: tribuna e calmă în cea mai frumoasă seară din istoria fotbalului românesc, când Mexicul nu mai e doar o *Fata Morgana*.

...Acest meci cu Grecia a fost mai mult decât un joc decisiv cu o echipă în ascensiune. Pe deasupra calităților de vigoare și de rafinament ale multora dintre fotbaliștii greci, bine conduși de Domazos, marele adversar al echipei noastre a fost conducta nevăzută care leagă creierul de inimă. În această conductă a pătruns — era și de presupus, de altfel — teama la gândul că minutul 90 al meciului cu Grecia se apropie iremediabil, împreună cu acea formidabilă necunoscută care este rezultatul final în fotbal. Și această teamă a făcut să piară, la semnul unei baghete nevăzute, tot ceea ce ne-ar fi putut ajuta, aducând în față, cu o putere de obsesie, doar gândul că fotbalul, acest antropofag al secolului nostru, este gata să benchetuiască, încă o dată, spulberând iluzii și speranțe.

Acest meci cu Grecia a fost mai mult decât un simplu joc cu o echipă care nu ne-a învins niciodată. Într-o balanță s-au aflat Domazos, cu nervul său de jucător de clasă, și Haitas, această copie a lui Bedin, și Papaioanou, cu devierile sale

amintind usurința sudamericanilor. Același taler al balanței, însă, a fost împovărat de toate nereușitele fotbalului nostru din ultimele trei decenii, pline cu argumentări și justificări teoretice, dar niciodată cu o victorie pină la capăt.

Acest meci cu Grecia a avut în preajma startului un consum nervos imens. Atenienii au simțit «călcăiul» nostru sensibil și au lansat o ofensivă specială în această direcție. Începând cu acel voiaj «konassian» în Elveția și terminând cu asaltul miilor de suporteri, ei au mizat pe efectul psihologic al acestor manevre. Rezultatul? Miza jocului a crescut incalculabil, licitând la culme traversarea Atlanticului.

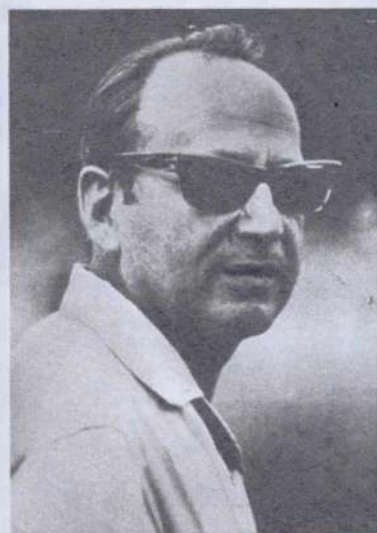
Echipa noastră a apărut pe teren marcată de rezonanțele bătăliei psihologice a ultimelor zile. Apărarea imediată s-a lăsat surprinsă de atacurile Papaioanou — Sideris — Elefterakis. Pe de altă parte, ofensiva noastră n-a mai «prins» după-amiaza meciului cu Portugalia. Dumitrache a încercat rind pe rind toate porțile grecești, dar Dobrin n-a mai fost Dobrin.

Capitolul Dobrin merită o atenție specială. Acest meci cu Grecia a avut, prin evoluție, proporții atât de mari. Încît prezența (sau absența) lui Dobrin a căpătat dimensiuni... apocaliptice. Sub impresia jocului cu Portugalia, prezența lui Dobrin în formație a fost aproape o mutare forțată, deasupra oricărui considerente de randament. Așa se face că Dobrin a apărut și a rămas în teren pînă aproape de final, deși era evident că este inapt pentru joc. Dobrin, însă,

spre cîntea lui, a înțeles rolul pe care-l joacă. Acțiunea lui din final, de-a lungul liniei de corner, soldată cu acea superbă centrare spre Dembrovschi, a fost «cartea cea mare» pe care piteșteanul a aruncat-o în luptă, pentru a încerca să forțeze o victorie care n-ar fi putut să fie pusă, poate, la îndoială, dacă el, Dobrin, ar fi fost într-o condiție fizică normală.

După startul său nesigur, echipa noastră a pus treptat stăpînire pe joc, sub imboldul a doi campioni ai «moderației» (Dembrovschi și Radu Nunweiller), care au izbutit să se sustragă, mai mult decât ceilalți, mizei. Golul lui Dembrovschi a încununat acest *crescendo*, care a continuat pînă la pauză.

La reluare, însă, am avut o revelație nedorită. Jucătorii noștri au apărut drapați în toașa infailibilității, ceea ce întărește credința că echipa noastră nu are încă maturitatea necesară. Pentru ei, acest meci cu Grecia era încheiat. Curentul s-a simțit și în tribune. Totul părea să fie, cum spun șahiștii, o chestiune de tehnică sau, mai bine-zis, o problemă de împlinire a formalităților trecerii timpului. Pe fondul acestei legănări a venit replica neașteptată a golului înscris de Domazos, în colțul în care a fost învins și Coman, acum doi ani, de șutul surprinzător al lui Irmscher. Astfel s-a declanșat «a doua respirație» a echipei grecești. Atenienii au simțit imediat că echipa noastră se teme de fatidicul minut 90 și au aruncat în luptă ultimele lor puteri. În acele momente, tribuna a trecut prin încercări

**ANGELO
NICULESCU** și **EMMERICH
VOGL**

Antrenorii care au condus echipa României pe drumul calificării în turneul final din Mexic.

Echipa ROMÂNIEI, înainte de meciul cu GRECIA (1-1).
De la stînga la dreapta: DELEANU, DUMITRACHE, DOBRIN, RADU
NUNWEILLER, DEMBROYSCHI, DINU, SĂTMĂREANU, DAN, HĂL-
MĂGEANU, RĂDUCANU și LUCESCU (căpitanul echipei).

Dembrovski, unul din cei mai buni jucători de pe teren, trece de fundașul Dimitriou, cu o ușurință... albertiană.

RGANA“

grele. Și nu atât datorită acțiunilor grecești care ar fi amenințat poarta lui Răducanu, ci, în special, datorită amintirilor. Pe neașteptate au reapărut în mintea spectatorilor și celebrul șut al lui Safranek, la poarta lui Birtașu, și golul lui Ozon, anulat de Franz Grill, și golul lui Bertini, din meciul decisiv cu Italia. Într-un cuvânt, au reapărut în memoria tribunei nenumăratele tentative nereușite ale fotbalului românesc de a ieși la lumină.

Abia după un sfert de oră, echipa noastră și-a reamintit că nu joacă împotriva Angliei sau Braziliei, ci împotriva unei echipe care nu ne-a învins niciodată. Așa se face că ofensiva a fost reluată și astfel, la 1-1, Dumitrache și Dembrovski au avut două mari ocazii de gol, adăugînd la această «remiză», de toți acceptată, regretul unei neîmpliniri în plus, care îl face pe cronicar să-și aducă aminte, încă o dată, că fotbalul nu oferă, aproape niciodată, bucurii supreme.

Așadar, pentru noi, Mexicul nu mai e Fata Morgana. După 40 de ani, traversăm din nou Oceanul. (În 1930 am făcut-o doar la îndemnul unei invitații; lupta pentru calificare era o noțiune necunoscută, dat fiind că setea de victorie nu învinsese canoanele estetice ale jocului).

(continuare în pag. 4)

MEXICU „FATA

(urmare din pag. 3)

1-0

1-1

În anul de grație 1970, echipa României va pleca în Mexic, lăsând în Europa câteva formații de clasă ca Iugoslavia, Spania, Portugalia, ca să nu mai amintim de faptul că un Cruyff, un Lubanski, un Adamec (sau Bene), un Reveli sau un Künzli vor privi «Mundialul» din fotoliul telespectatorului, ca și «matadorii» Argentinei, de altfel.

Pentru echipa României, Mexicul nu mai e, deci, o **Fata Morgana**. Această mare iluzie, care a vrăjit ochii unui Ozon, Petscovschi, Apolzan, Constantin sau Nunweiler III, devine, în sfârșit, o realitate palpabilă.

Ce va fi în Mexic?

Iată o întrebare care a și început să crească, deși urmele «campaniei mexicane» nici nu s-au stins. Întrebarea crește, însă, pentru că fotbalul, această nesfârșită iluzie, urcă noi și noi trepte de fum. În această noapte a «remizei» cu Grecia, care — încă un paradox! — sărbătorește cea mai mare victorie a fotbalului românesc, au și început calculele. Se vorbește despre «capi de serie», despre Salvador, despre șansa de a juca în grupă cu Belgia (și nu cu echipa R.F. a Germaniei), despre stilul care ne convine, despre rezultatele modeste ale echipei bulgare în Anglia... Totul crește, crește mereu... O luptă abia încheiată anunță o altă luptă, mult mai grea...

Ne-ar place să credem că echipa națională știe acest lucru. Tinerii fotbaliști români, care «s-au bătut ca leii» la Lausanne — așa cum a făgăduit atunci căpitanul Dan Coe — și care au înfrînt apoi zvicnirea de tigru învrăjbit al lui Eusebio, părăsesc astăzi arena, fericiți, dar și căliți.

Echipa României poartă în suflet o singură mîhnire: aceea de a nu fi putut oferi publicului românesc noaptea victoriei așteptate în meciul cu Grecia, pentru a răsplăti dragostea pe care sutele de mii de iubitori ai fotbalului i-o poartă.

Acest sentiment omenesc de neîmplinire va fi — sintem siguri — motorul viitoare «campanii mexicane». Echipa României, care a îmbătrînit într-o singură noapte mai mult decît în 400 de zile de bătălie, trebuie să știe să pregătească Mexicul în așa fel încît peste această generoasă risipă de efort să nu fie aplicată, în iunie 1970.

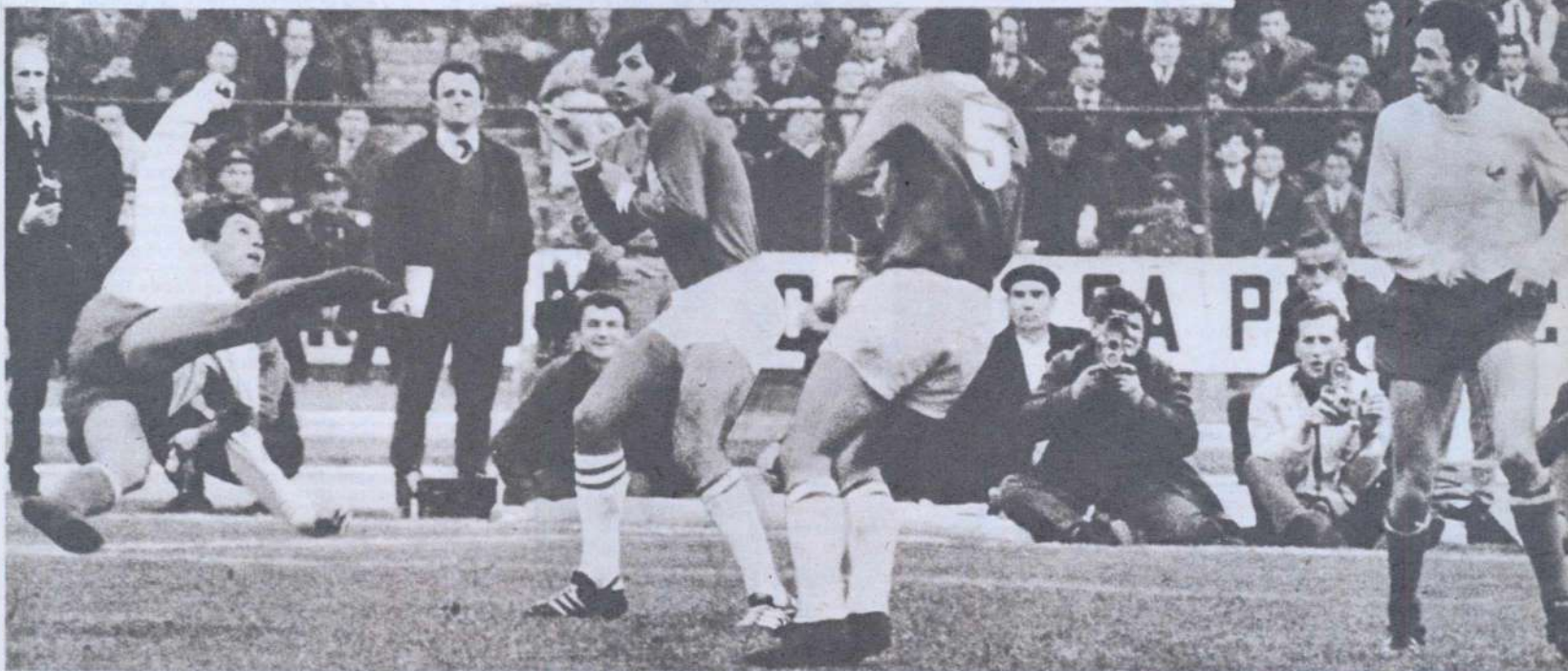
-această ORGANA“

eticheta «Mult zgomot pentru nimic». Chezași sint jucătorii înșiși și antrenorii Angelo Niculescu și Emerich Vogl care, cu luciditatea lor caracteristică, vor ști să continue rodnică lor muncă începută acum doi ani.

Pentru că — așa e fotbalul! — orice victorie, oricât de mare, nu este decît începutul unui drum și mai greu. Acestui adevăr nu i s-a putut sustrage nici măcar vestita echipă a Angliei, campioană mondială. Iată de ce, ziua de 16 noiembrie capătă o semnificație specială, în care o etapă încheiată anunță, simultan, startul unei curse și mai dure, deoarece acolo, în Mexicul «Mundialului», bătrînul principiu olimpic «Totul e să participi» s-a pierdut în văzduh, odată cu zborul balonașelor colorate ale Olimpiadei.

Cineva a spus, cîndva, că fericirea deplină este un lucru irealizabil, dar că pentru dobîndirea ei merită să alergi toată viața. În fond, aceasta este și rațiunea de a fi a fotbalului, marele Taifun al secolului nostru, care se îndreaptă acum, implacabil, spre golful Mexicului.

Ioan CHIRILĂ

1. Gool! România deschide scorul. Splendida detentă a lui Dembrowschi îl va învinge pe Ikononopoulos.

2. Același gol cu o fracțiune de secundă mai târziu. Jucătorii noștri se vor bucura, ca și noi, dar vor comite greșeala de a considera prea devreme că lupta s-a încheiat.

3. Răducanu a fost învins. Șutul lui Domazos a fost necruțător.

4. Domazos, autorul golului egalizator și cel mai bun jucător al oaspeților.

5. Radu Nunweiller trece cu ușurință de Elefterakis, asistat de Răducanu, Dan și Haitas (în stînga).

6. Deleanu a jucat foarte bine, relansînd deseori atacurile.

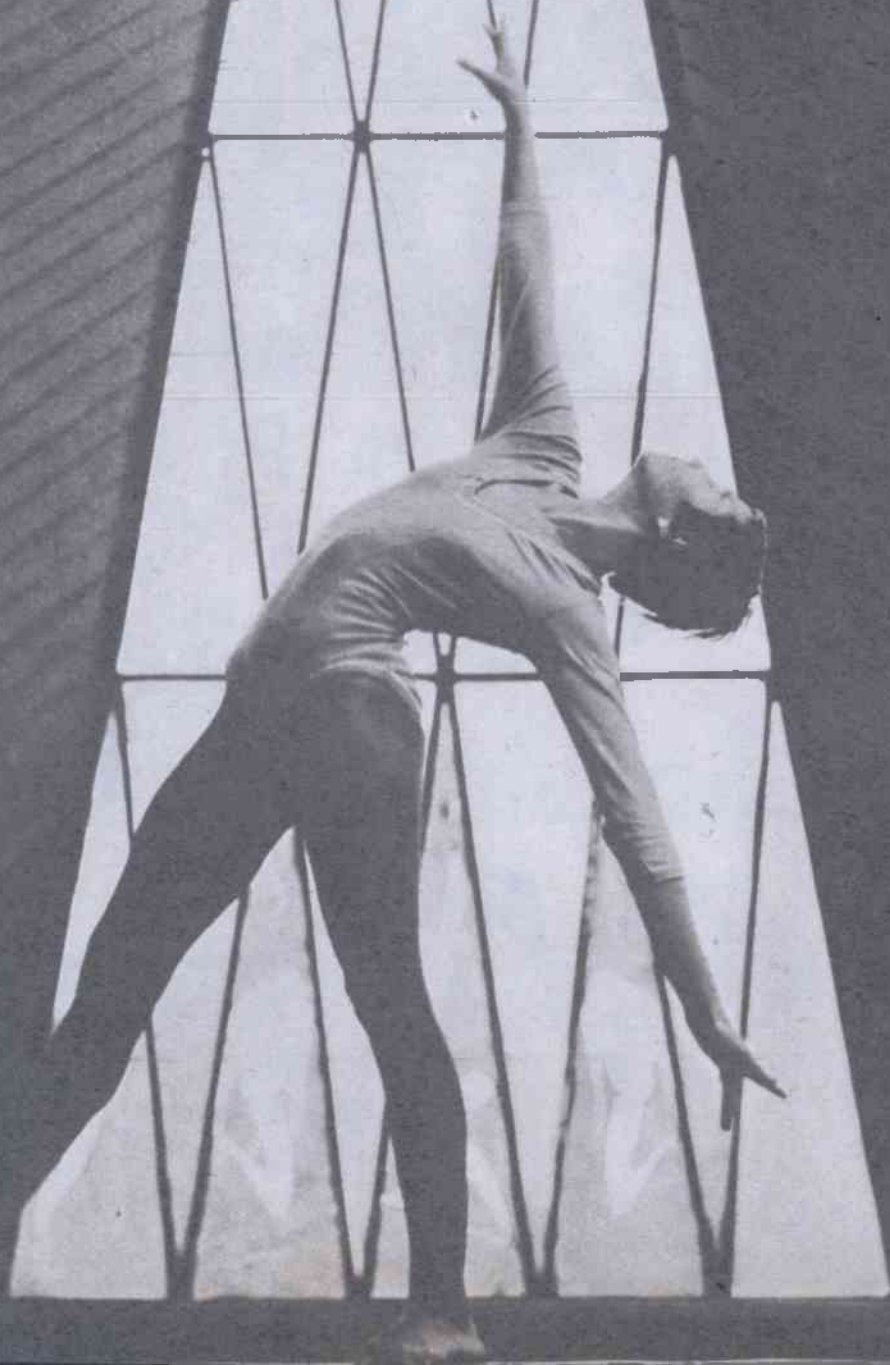
7. O bună ocazie ratată de Lucescu. Mingea a perforat zidul Spiridon — Kamaras (5), dar s-a înălțat prea mult.

8. În ziua calificării, Radu Nunweiller a împlinit 25 de ani. Dumitrache îl sărută...

Fotografii de:
Paul ROMOȘAN și Ion MIHĂIČĂ

SCOALA GRATIEI

Gabriela Truscă, la birnă, execută un exercițiu sub supravegherea profesorului M. Bibire.

• ÎN TEMPLUL TREPSIHOREI • UBI GIMNASTICA • UBI PATRIA • ATENȚIE LA FIRIȘOARELE DE PRAF

Grecii antici au inventat gimnastica, ea însemnând nu numai mișcare fizică ci și muzică, și cultură, iar toate aceste componente au conferit gimnasticii valoare de artă. Și nu-i de mirare că «marii tragici» Eschil și Sofocle au practicat gimnastica înainte de a se dăruii Melpomenei, după cum nu-i de mirare că peste milenii gimnastica este considerată o artă și se bucură de atia prețuire...

Iată la ce gindeam zilele trecute privind copiii care, sub conducerea profesoarei Tatiana Isar, își însușeau «normele «buchii» ale acestei arte în sala unicului liceu de gimnastică din România, înființat în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Și-i felicitam în gând pe cei care au avut această frumoasă inițiativă de a pune bazele unei școli unde cultura și exercițiul fizic sînt la această înaltă prețuire.

Aici totul te incintă. De la sala de gimnastică — clădire înaltă, cu linii moderne și aparatură de prim rang, cu vitralii ce îi conferă aerul de catedrală (dedicată muzei dansului, Trepsihora) — și pînă la armonia și grația cu care elevele știu să răspundă acordurilor unui vals din Coppelia lui Delibes, sau unei «nocturne» de Chopin. Liceul a luat ființă anul acesta, elevele din toată țara venind din pasiune pentru gimnastică și dorința de a învăța carte temeinică. Clasele mari au cîte 12—15 eleve, iar cele mici cîte 18—20. Prin grija Consiliului popular al orașului, internatul este o bijuterie ale cărei piese componente sînt garsoniere de două — trei locuri, unde elevele se simt, cum zicea un moldovean «mai dihai decît la mămuca acasă».

În ciuda... tinereții sale, liceul a și obținut rezultate frumoase. Și nu se putea altfel, de vreme ce, printre elevele sale, am recunoscut pe Felicia Dornea, Elisabeta Turcu și Vanda Ispravnicu — care prin rezultatele lor ne-au dat... speranțe la «Cupa speranțelor olimpice» de la Moscova —, pe Mia Vareiu care ne-a reprezentat cu cinste la Balcaniada, pe Mariana Ghecirov, Mariana Mocanu și Ștefania Bacoș, campioane republicane la categoria lor de vîrstă, pe Tatiana Pruteanu și Silvia Cobzuc care, în ciuda vîrstei (10-11 ani), sînt redevabile adversare la categorii superioare.

— Sperăm ca în curînd — ne mărturiseste profesoara Tatiana Isar — să dăm o replică frumoasă gimnastelor seniore de la cluburile din toată țara. Avem motive să fim optimiste: priviți-o pe eleve profesorului Mircea Bibire, micuța Gabriela Truscă.

Cu o grație desăvîrșită, fetița a executat roată întoarsă, flic-flac, salt întins cu 360° întoarcere și răsturnare înapoi, — Gabriela fiind singura din țară care poate executa «gnur» cele patru elemente de gimnastică.

În fața unui perete tapetat cu oglinzi, elevele din ultimele clase făceau exerciții de gimnastică artistică, controlându-și fiecare gest multiplicat în apele oglinzilor.

— Lecțiile de «artistică» sînt conduse de profesoarele Florica Dobre și Maria Raicu. Prima venită de la Craiova. Cealaltă, de la Timișoara—ne informează Tatiana Isar, care pentru cîteva zile ține locul directorului școlii, profesorul G. Simionescu, venit și el aici, împreună cu soția, Maria Simionescu, antrenora principală federală. Din Timișoara a mai venit și Norbert Kuhn.

Din vorbă în vorbă aflăm cum au ajuns aici, în acest oraș nou, și ceilalți profesori.

— Dumneavoastră de unde ați poposit? întreb.

— De la Lugoj.

— După cîte se spune, aici s-au strîns cei mai buni dascăli de gimnastică din toată țara...

— Mai sînt și alții pe care îi așteptăm, ne spune cu modestie Interlocutoarea—apoi continuă enumerarea: soții Gorgoi au venit de la Cluj, Petre Miclăuș și Valentin Munteanu de la București, Marta Karoly de la Petroșeni, iar soții Bibire au venit, cum le place să spună, «de la Bacăul aflat la o zviritură de băț peste apa Troișului»...

— Aveți, pare-se, toate condițiile.

— Într-adevăr. Ne mai lipsește o instalație de forță și aparatele necesare pentru fotociclograme, filmare și proiecție. Sperăm însă că le vom avea în curînd.

— Ați putea spune ce i-a adus aici pe colegii dv.?

Răspunsul vine prompt:

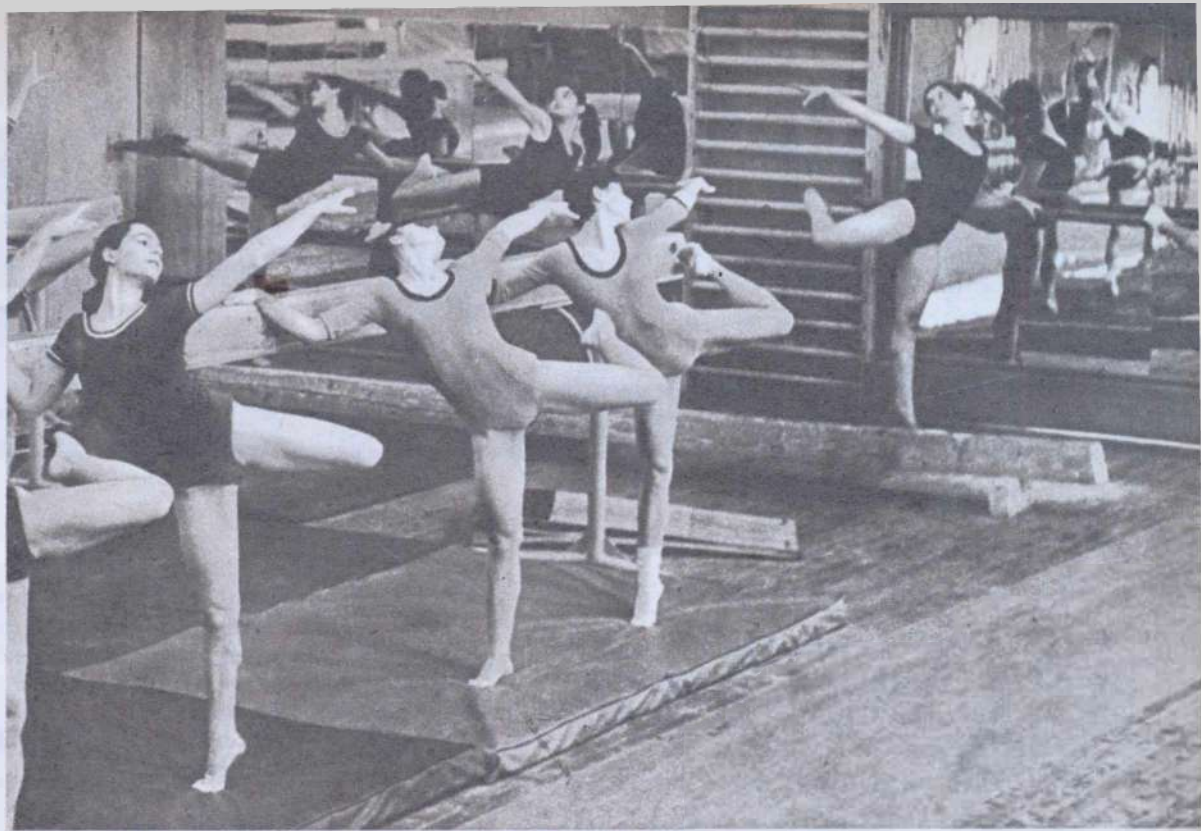
— Pasiunea. Da, pasiunea, în care s-au topit și dorința de a face ca gimnastica noastră să reediteze succesul de la Melbourne, și dragostea pentru tinerele talente, și dorința de a fi cît mai folositori, ca specialiști, acolo unde este nevoie. Este o problemă care frîmîntă acum pe toți specialiștii din țara noastră. Dascălii de aici au înțeles-o cu o clipă mai devreme și n-au ezitat...

Da, n-au ezitat — continui eu în gînd — să-și părăsească orașele în care își aveau rosturile, să taie — cum se zice — paramele care-i legau de cneiriile vechi, pornind să acosteze aici, în preajma templului muzei gimnasticii.

Unii aveau posturi în învățămîntul superior (profesorii Gh. Gorgoi și M. Bibire), dar au renunțat la ele de dragul acestui liceu. Alții aveau rosturi de ani de zile în orașele lor (Florica Dobre profesa de 20 de ani în «orașul băniei»), dar și le-au lăsat. Cei mai mulți și-au luat cu dîneii pe cei dragi, ca de pildă N. Kuhn, ca pentru a ne da prilejul să parafrazăm o veche zicală: ubi gimnastica, ibi patria — «unde-i gimnastica, acolo mi-e căminul». Cei mai mulți au venit cu elevele lor care i-au urmat, cu încredere, aici.

Sînt, așadar, toate condițiile pentru ca școala să dea randamentul dorit. În aparență, reporterul constată că totul este în ordine. În aparență... deoarece mai sînt cîteva probleme mărunte la prima vedere, dar care pot genera, cu vremea, neajunsuri.

Prima ține de forurile superioare care nici acum n-au dotat complet sala de gimnastică — e necesar un podium, așa cum se întîlnește în marile concursuri internaționale — și n-au decontat cheltuielile de mutare, indemnizațiile de deplasare ale profesorilor ș.a. A doua ține de mentalitatea unor cluburi. Ca pentru a-l... pedepsi pentru îndrăzneala de a fi acceptat să plece ca detașat la liceul de gimnastică, clubul Dinamo a desființat pur și simplu postul profesorului Miclăuș! A treia problemă ține de mentalitatea unor dascăli, care au venit aici cu ideea provizoratului în suflet. Asupra acestei probleme, cu îngăduința dv. stimați cititori, am să

«La oglindă» — imagine care are tot dreptul să împrumute titlul poeziei lui George Coșbuc.

mă opresc.

— După trei ani, mă gîndesc să plec înapoi la Cluj, îmi mărturisesc profesorul Gorgoi.

— Iar eu, la Lugoj, spunea Tatiana Isar.

— Am fost antrenor la Dinamo, mi-a spus profesorul Miclăuș, am socotit de datoria mea să vin aici pentru că lubesc gimnastica, dar după 2—3 ani, sper să revin la București.

— După cel mult... un an, ne-a declarat Maria Raicu, plec la Timișoara, de unde am venit.

...Sînt cîteva cazuri. Disonante. Formai disonante, pentru că în realitate oamenii aceștia lucrează aici din tot sufletul, cu toată pasiunea. Îi chinuie nostalgia, gîndul că acolo de unde-au venit îi așteaptă alte tinere talente? Cine știe! Se repercutază oare această idee de provizorat asupra muncii lor? Deocamdată, nu! Totuși...

Stiu, voi fi acuzat că am insistat asupra unor marunțisuri, că am căutat cu orice preț pete în soare, aici unde lucrurile merg strună. Am insistat însă asupra acestor «marunțisuri» pentru că nu trebuie uitat că un invizibil fir de praț în angrenajul unui ceasornic poate provoca anomalii. Deocamdata aceste lipșuri mărunte pot fi lichidate cu ușurință prin efortul Ministerului Învățămîntului și al C.N.E.F.S. Iar dacă e vorba de mentalitatea unora, despre ideea de provizorat, ei bine, se prea poate ca peste 2—3 ani declarațiile de mai sus să fie uitate și ceea ce acum nu poate rezolva nimeni prin discuții prietenești, ce se vor convingătoare va desăvîrși, desigur, timpul. Pentru că, vorba proverbului «nimic nu-l mai definitiv decît provizoratul» atunci cînd lucrezi în mediul care-ți dă satisfacții.

Sîntem siguri că totul se va rezolva în interesul gimnasticii. Atenție însă la invizibilele firisoare de praț! La marunțisuri...

Sever NORAN

Elevele din clasa întâi, la primele «bucii» ale artei gimnasticii...

Gimnastele din ultimele clase. Cîte dintre ele visează, oare, podiumul olimpic?

Foto: Ion MIHĂICĂ

PISTA ATLETIS TREBUIE BINE TĂVĂL

Anchetă realizată de
MIRCEA COSTEA și HORIA CRISTEA

1. CUM APRECIATI NIVELUL ATLETISMULUI ROMÂNESC?
2. ÎN CE CONSTAU NEAJUNSURILE?
3. CE SOLUȚII PROPUNEȚI?
4. CE PERSPECTIVE ÎNTREVEDEȚI ATLETISMULUI ROMÂNESC LA JOCURILE OLIMPICE DE LA MÜNCHEN 1972?

REDACTIA: În București sînt mulți antrenori de atletism?

I. STERIADE: «Circa 100».

IOLANDA BALAȘ-SOTER: «Dar sînt dispersați»...

Ion SOTER: «Iar noi, la Steaua, nu găsim antrenori, să-i angajăm, și stăm cu posturile neocupate (adică și fără atleți)».

I. STERIADE: «Școala sportivă de atletism are 20 de profesori de educație fizică cu specializarea atletism. Ce-a scos la nivel de juniori? Un antrenor prestează 40 de ore, iar la școlile sportive norma e doar de 18 ore! Cu excepția lui Bebe Ardeleanu, care este antrenor și prestează, deci, 40 de ore!»

Omul sfințește locul

Ion SOTER: «Să nu credem că cei 7 antrenori de la Progresul ar lucra mai bine în altă parte. Omul sfințește locul. De 7 luni se face mai mult atletism la Ghencea, de cînd Maria Pandele se ocupă cu aceasta. Toate școlile din jur sînt angrenate pe stadionul nostru, devenit «al copiilor». Juniorii de la Steaua au și început să cîștige concursuri. Pe plan orășenesc, deocamdată

Steaua mai sprijină Liceul nr. 39, de la Balta Albă. Pe noi nu ne interesează sub ce «firmă» cîștigă juniorii concursurile. Important e să-i creștem! Nu?».

Baruch ELIAS — antrenor: «Există atletism și atletism. Din multimea problemelor atletismului, fie el de masă, de valoare medie, sau de mare performanță, voi încerca să punctez cîteva aspecte pe care le consider esențiale.

În mentalitatea majorității «puștilor», atletismul de masă e socotit demodat. Mirajul mingii, — de fotbal, de handbal, de volei etc. — e mai tare. Satisfacții imediate, exigența pregătirilor mai redusă. Situații fără complicații și pentru profesorii de educație fizică. Dar nici noi, cei ce lucrăm în atletism, nu facem ceva ce ar trebui pentru a crea din atletism o atracție. Apoi, de cîtiva ani pierdem cîte un trențel al selecțiilor de toamnă. Le-am uitat! Cine se ocupă de organizarea concursurilor de selecție? N-au devenit o realitate crosurile săptămînale pentru începători deși abia cu puțini ani în urmă, ele erau principalele generatoare de virfuri, nu numai pentru grupa de demifond-fond. Viorica Viscopoleanu și prietenul meu Mihai Zaharia — 8,01 m — își amintesc de primele lor succese la crosuri.

Federația are un capitol bugetar pentru selecție, dar face prea multe... economii (este neglijat astfel și un tînr pe

Conform promisiunii făcute cititorilor, revista SPORT publică în continuare dezbaterile la «masa rotundă» a problemelor privind atletismul, propunînd să ajute la lichidarea a tot ceea ce stă în calea dezvoltării sportului sportiv a disciplinei «nr. 1» a tuturor Jocurilor Olimpice, antice și moderne.

Redacția revistei SPORT repetă apelul său către iubitorii atletismului: profesori, antrenori, atleți, arbitri, medici, spectatori — de a lua cuvîntul direct, fie prin scrisoare (București, strada Vasile Conta 16).

II

care l-am propus federației)».

Nicolae MARAȘESCU: «Dar dacă se constată ulterior că nu are valoare?»

Baruch ELIAS: «Lîngă lotul tovarășului Mărășescu ar avea loc și copilul la care mă refer».

trecherile din cadrul diviziei, în tură cu care ne-a declarat: A regulamentul al diviziei prevede ca acelor atleți care nu-și îndeplinesc remul fixat de federație să li se cite un punct. «Aceasta, se înțelege în dauna echipei pe care o reprezintă. Același regulament nu prevede scăderea punctului în cazul de absență. La un moment dat, fiind amenințat retrogradăm în divizia B, pe baza rezultatelor acestor puncte, le-am cerut celor mei de la Metalul ca, întrucât mi-am dat seama că nu puteam să îndeplinesc baremul, să abandoneze cîțiva metri înainte de sosire. Au fost doi nași, m-au ascultat, iar Metalul rămăsese în divizia A!».

În atletism școala are un cuvînt greu de spus

«Manevre» ture de manevră tateea sportiva

Baruch ELIAS: «Într-adevăr, a regulamentul invită la «manevre» de etică sportivă, după cum de obicei o anumită etapă concurenței «ciază» de vreme nefavorabilă și vînt potrivnic sau temperatură scăzută cu greu se pot obține puncte, tocmai către acei atleți de «valoare medie» care mă refeream mai înainte. Mea culpa! Dacă cele două etape din toamnă puse la sîrșit de octombrie, cînd în lunile de vară, propice performanțelor, divizionarii se plîng și înlăsc după concursuri. Dar așa nu sînt singurele inadvertențe ale regulamentului: complicatele calcule stabilire a rezultatelor, admiterea rilor aruncători în concurs cu folosind materialele de seniori. Dacă acesta, juniorii oferă un handicap rilor, deși normal, poate, ar fi corect invers. Și ne mai mirăm de apar tineri aruncători! Iată de impune o revizuire «prin părțile țiale» a regulamentului diviziei!»

Baruch ELIAS «Cum în atletism școala are un cuvînt greu de spus, eu, în calitate de invitat al revistei SPORT, aș propune gazdei să inițieze un concurs de fotografii, reprezentînd ceea ce există în curtea fiecărei școli pentru atletismul de masă. Dați-vă seama cîtă emulație!»

Cîteva cuvînte și despre existența sau... inexistența atletismului în universități. C.A.U. au luat din facultăți vreo 20 de atleți — fac abstracție de I.E.F.S. Ce-a reușit prin aceasta? Să «stîngă» atletismul din celelalte facultăți.

În legătură cu atletismul de valoare medie, cred că acesta ar suporta îmbunătățiri substanțiale. Mă refer la actualul sistem competițional, în special la divizie, căreia noi, specialiștii, nu i-am găsit formula de desfășurare sau datele de disputare cele mai merite pentru a asigura o continuitate, o anumită ritmicitate în pregătire și concursuri».

REDACTIA: La «masa rotundă» a fost invitat să participe și antrenorul Silviu Dumitrescu, de la clubul Metalul. Și-a motivat absența prin multiplele griji pe care i le creează în-

Un grup de elevi ai Liceului nr. 2 cu program de atletism din orașul Cîmpulung Muscel, în timpul orelor de practică.

ULUI GITĂ

nostru a înregistrat o creștere valorică foarte mare pe plan internațional. La baza succeselor au stat — între altele — conștiințiozitatea atleților respectivi, sacrificiile pe care au înțeles să le facă. Din păcate, asemenea atribute nu se văd la cei ce vor urma după noi, la juniori. Mulți dintre ei, talente autentice, se pierd când ajung în «lotul mare». Și aceasta pentru că nici nu apucă să facă ochi — cum se spune în popor — și încep să umble după căpătuială. Am văzut, spre stupefacția mea, juniori care, în deplasare, uitaseră pentru ce s-au dus acolo. La «europenele» de la Atena — de exemplu — stînd la masă cu unul dintre cei doi juniori (nr. — e vorba de Csaba Dozsa), i-am spus: «Foarte bine! Văd că nu ai emoții înaintea concursului...» Mi-a răspuns: «N-am. Așa este. Pentru emoții mai am suficient timp!». Așadar, nici o răspundere, nici o obligație. Dumnezeu mi fusese trimis... în excursie. Lipsa de respect față de seniori, de fapt lipsa de educație se manifestă și în refuzul, adesea obraznic, de a primi vreun sfat de la cei mai mari. Mulți sportivi, începînd cu juniorii, își «aleg» concursurile peste hotare, categorisindu-le în «interesante» și «neinteresante». Pentru cele «interesante» sînt în stare de orice, iar înaintea celorlalte sînt «accidentali», trebuie să învețe pentru examene... etc. etc. Cred că separarea juniorilor de seniori și aplicarea unor regimuri diferențiate de muncă, tratament și educație, potrivit nevoilor specifice, se impune cu necesitate. În ceea ce privește atmosfera din lot — și cred că juniorii au avut de la cei mari un prost exemplu — sînt de acord cu cel care au subliniat neînțelegerile și mîncătorile, cu accent pe disputa neprincipială între omul «nr. 1» și omul «nr. 2». Deși valoarea nu le dădea dreptul, mulți dintre «secunzi» întrebau de ce sîntem trimise eu, Lia Manoliu și Mariana Goth la «europenele», și de ce nu ele? Este adevărat însă și faptul că pentru oamenii «nr. 2» și «nr. 3» nu se organizează concursuri, în țară și (ei, da!) peste hotare. Și de aici, poate, progresul lent al rezultatelor de nivel mediu. Între cauzele rămîinerii în urmă aș sublinia și eu cantitatea și calitatea echipamentului sportiv, a bazelor sportive. Avem un stadion cu o pistă destul de bună — Republicii (mai are însă nevoie de destule rețușuri). Am scăpat de frica ploii, iar structura pistei a făcut să crească unele rezultate, dînd avînt respectivilor. Dar pe multe terenuri atleții nu au acces, să nu strice... frumusețea și trasajul pistelor! Dacă ați mai pomenit una ca asta! S-a vorbit aici despre felul cum este asigurată (mai bine-zis, nu este) baza de masă a atletismului. Am fost și eu la Spartachiada satelor și am stat de vorbă cu unele concurente (de la sărituri, firește). Le plăcea atletismul, dar unele nu avuseseră nici măcar groapă de sărituri și se «pregătiseră» cu profesora de... limba română. Sînt destul profesori de educație fizică ce refuză să meargă în provincie și, în contextul actual, este imperios necesar să se acționeze energia și în domeniul nostru de activitate.

Europa. Bineînțeles că nu au venit chiar toți, dar au venit mulți. Spectatorii au dat fuga în tribune nu numai pentru concursul în sine, ci mai ales ca să-i vadă pe corifei. De ce nu facem la fel? Nu cumva ne e frică de înfrîngerii? Nu cumva în succesul campionatelor noastre internaționale se datorește faptul că planificăm concursuri la date neconvenabile pentru fruntașii atletismului mondial și european, sau cînd au loc concursuri mult mai mari în Europa?»

Dacă vrem să progresăm, să punem piciorul în prag

REDACȚIA: Ce va fi în anul 1972? **V. VISCOPOLEANU:** Pentru J.O. din 1972, atletismul nostru poate înregistra un veritabil succes, dacă se va pune piciorul în prag și se vor lichida cu hotărîre lipsurile despre care vorbim. Mulți ar putea ajunge, după părerea mea, în finalele Jocurilor: Mariana Goth la 100 sau 200 m, Lia Manoliu la disc, Marghișta Matei și Virginia Bonci la înălțime, Mihaela Peneș la suliță, Heana Silai la 800 m, Tamaș Szabo la 100 m, Nicolae Perta la 110 m.g., Mihai Zaharia și Vasile Sărucan la lungime, Carol Corbu la triplu salt, Csaba Dozsa și Șerban Ioan la înălțime, Iosif Naghi la disc.

500 de copii selecționați și... 11 secunde pe 60 m plat

tratament, se îmbracă în trening și mă consulte alergînd cu mine pe stadion, să vadă ce mă doare, cînd și cum... Și nu este medicul nostru, nici medic sportiv! Pe mine și pe Mihaela Peneș ne cunoaște cum nu ne cunoaște nimeni dintre cei ce au în sarcină de ani de zile pe atleții fruntași. Nu mai spun că, în unele cazuri de accidente, inevitabile, la noi nu există metode de recuperare a sportivului într-un concurs internațional, iar cei de la așa-zisa cercetare științifică medicală studiază și tot cercetează lucruri arhicunoscute, îndeosebi pe cei tineri, și Dumnezeu știe la ce concluzii ajung... Nu numai că nu spun nimic, dar nici nu li se simte prezența în practica de fiecare zi, în eforturile concrete de ridicare a atletismului nostru.

Știți, desigur că, de ani de zile, se fac experimente cu unii sportivi și la Centrul de cercetări științifice al C.N.E.F.S., de la «23 Augusta», cheltuiindu-se energie, timp și bani dar, în pofida faptului că a trecut atîta amar de vreme, nu beneficiem de niște concluzii cu urmări practice.

Ce e de făcut? Să introducem în REALITATE atletismul în școală, încă de la clasele mici, ținîndu-se seama de faptul că orele de educație fizică — foarte bune — nu pot rezolva nici sarcina dezvoltării multilaterale fizice a copiilor, nici pregătirea lor pentru o eventuală activitate de performanță. Nu mai repet o axiomă — unanim cunoscută — că atletismul reprezintă fundamentul dezvoltării oricărui sport. Federația, pe baza activității cluburilor, să asigure pentru fiecare probă 6-8 atleți a căror rivalitate sportivă bine înțeleasă să constituie motorul creșterii performanțelor. Munca educativă trebuie să-și ocupe de urgență locul pe care-l merită în procesul de instruire, odată cu măsurile de scoatere din lot și din secțiile cluburilor a celor care vor să transforme atletismul, din muncă aspră, conștiințioasă și devotată, într-un mijloc de turism internațional pe chefulia mișcării sportive, adică a statului.

REDACȚIA: Dumneavoastră, campioni olimpici, sau alți sportivi fruntași, sînteți consultați de federație la întocmirea planurilor de pregătire? Se fac analize după marile competiții?

V. VISCOPOLEANU: «Cu noi, sportivi fruntași, nu se discută nici o dată planurile de pregătire. N-am analizat niciodată munca și nici nu ni s-a cerut părerea asupra lipsurilor sau măsurilor ce ar trebui întreprinse. Anul trecut, de pildă, sportivii din lotul olimpic au avut foarte multe concursuri care le-au adus un plus de experiență, de cunoștințe, în ce privește pregătirea. Cred că am fi avut ceva de spus...»

O măsură care se impune este să organizăm în țară concursuri atletice tari. La noi vin prea puțini străini și aceștia mediocri. De aici, o slabă propagandă pentru atletism, ca și dezinteresul publicului. Dar în asemenea condiții nu înțeleg de ce nu-i vedem în tribune pe elevi, care, oricum, ar avea ceva de văzut, de învățat. Cum să le cultivăm dragostea pentru atletism? La recentul nostru meci cu Anglia, desfășurat seara după ora 8, cu intrare plătită, am avut ca spectatori aproape numai elevi... Tot în anul acesta, în Elveția, au fost invitați la un concurs toți marii campioni și recordmanii din

Il vedem pe medic în... străinătate, dar nu la stadion

Aș vrea să mă refer la o problemă deosebit de gravă după părerea mea, problema asistenței medicale de specialitate. Aflați că la lot a fost UN SINGUR medic pentru 100 de atleți! Ce poate face un doctor la 100 de atleți? Astăvară, jumătate din membrii lotului au fost bolnavi de gripă sau din cauza alimentației și nu a existat nici un doctor sau o asistentă medicală care să acorde îngrijirea necesară. Observați că mă refer la boală, căci de asistență de specialitate nici nu se pune problema. În anul olimpic medicii luau pulsul și tensiunea (la ce le-o fi trebuit?) și gata! Înaintea «europenelor» n-am fost controlați de nimeni, nimeni nu s-a interesat de mine și, notați, mergeam la primul loc! Medicii nu vin la antrenamente, nu contribuie la stabilirea și desfășurarea programului de pregătire. Este drept, li înțeleg în deplasările în străinătate unde, o dată ajunși, nici nu dau măcar pe la stadion! Aș vrea să arăt că dr. Landgraf, din Mainz, unde am fost internată o perioadă pentru

ECONOMICA DE ADMINISTRARE A BAZELOR SPORTIVE

COMITETUL NAȚIONAL PENTRU EDUCATIA FIZICĂ SI SPORT
FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE ATLETISM
JOS 70 - 1 Iunie 1969

La cererea Federației Române de Atletism, în perioada 1967, au fost alinurate în vederea din gestiunea activității din cadrul I.E.A.B.S., următoarele materiale:

1.- Măști sporturi	0 buc.
2.- Ghetele din sporturi	5 buc.
3.- Ghetele din sporturi	2 "
4.- Ghetele din sporturi	2 "
5.- Ghetele din sporturi	2 "
6.- Ghetele din sporturi	2 "
7.- Ghetele din sporturi	2 "
8.- Ghetele din sporturi	2 "
9.- Ghetele din sporturi	2 "
10.- Ghetele din sporturi	2 "
11.- Ghetele din sporturi	2 "
12.- Ghetele din sporturi	2 "
13.- Ghetele din sporturi	2 "
14.- Ghetele din sporturi	2 "
15.- Ghetele din sporturi	2 "
16.- Ghetele din sporturi	2 "
17.- Ghetele din sporturi	2 "
18.- Ghetele din sporturi	2 "
19.- Ghetele din sporturi	2 "
20.- Ghetele din sporturi	2 "

De ce a fi luat tov. Florian Lastiu, cretar general-adjunct al Federației de atletism, atîta materiale în gestiunea sălii de atletism din drum I.E.A.B.S.?

Că dacă ar fi fost clocana, praguri stîlpi normali, ziceam că-i trele... pe lângă casa omului!

Dar nu. E vorba de materiale de atletism, luate de la sala de atletism din drum I.E.A.B.S. și duse la stadionul Republicii (tot gestiunea A.B.S.)!

Le amestecă are secretarul general unct în gestiunea respectivă? sau e mai bine să ne întrebăm ce făcuseră cu tovarășii care crîmnic seborca cu gestiunea pe care ar bei să o... gestioneze, că par a sînt plăcîți?

Deplasări «interesante» și deplasări «neinteresante»

a VISCOPOLEANU: «După pînă, în ultimii 5-6 ani atletismul

pe care și-au ales-o profesorii respectivi și, mai presus de toate, de grijă pentru viitorul copiilor noștri și de exigență și control din partea celor puși să vadă cum își fac datoria profesorii respectivi pentru salariul pe care-l primesc. N-ăs vrea să spun că eu știu câtă muncă cere atletismul, dar afirm cu toată răspunderea că — după cum se vede treaba — dect să îmbrace treningul și să demonstreze o dată, de două ori, de zece ori cum se ia un start și cum se sare corect, profesorii de educație fizică preferă să arunce o minge între copii și să croșeteze sau să fumeze în ora de educație fizică. E adevărat, baza mate-

— Enciclopedia pomenește numele celor ce au descoperit mijloace de reducere la maximum a muncii oamenilor.

— E trecut și inventatorul... mingii?

Desen de AL. CLENCIU

rială a atletismului e încă insuficientă în ceea ce privește sălile, dar pentru a amenaja un teren simplu în curtea școlii, în vecinătate, în cartier, e nevoie de bani? Iar unde s-au construit săli de sport în școli sînt ele folosite în mod eficient? Nu aș vrea să generalizez, dar eu trec în fiecare zi pe lângă Liceul nr. 134, nou construit — lângă sala Floreasca — și dotat cu o sală de sport, cu un teren bituminat, cu sector de lungime și înălțime. Activitatea athletică din această școală este sub orice critică. Cine-o fi profesor acolo?

Pentru asigurarea și stimularea creșterii bazei de masă a atletismului, o soluție dintre cele mai eficiente aș vedea-o în concursurile școlare și interșcolare organizate în localități și care să intre în tradiția școlilor. Nu credeți că măcar o dată pe trimestru — toamna, primăvara, vara și chiar iarna, în sala Floreasca — s-ar putea organiza meciuri între licee, două cîte două, de exemplu? N-ar fi neapărat necesar ca întrecerile să se facă la toate probele.

ancheta noastră

PISTA ATLETISMULUI TREBUIE BINE TĂVĂLUGITĂ

Nu mă gîndesc la obstacole, suliță, prăjină. Dar cele mai spectaculoase probe — 60 m, 60 m garduri, înălțime, lungime, greutate și ștafetă, — ații pentru fete cîț și pentru băieți — ar putea să stîrnească interesul participanților și spectatorilor. Stabilitatea și respectarea culorilor sportive ale școlii, echipamentului, fanionului, ar avea un puternic efect educativ nu numai pentru întărirea atașamentului față de școala respectivă, dar și pentru educarea dragostei față de club și patrie a viitorilor performeri.

Competițiile școlare lipsesc tocmai vara

Mai multe concursuri în vacanța școlară ar angrena în activitatea athletică masa elevilor talentați care, firește, nu poate fi cuprinsă toată în lotul național, în taberele sportive. În caz contrar, «pauzele» îndelungi din perioada cea mai propice practicării atletismului vor continua să ducă la pierderea multor talente tinere.

Aș vrea să spun cîteva cuvinte despre atletismul studentesc, care ar trebui să fie a doua mare surse a acestui sport. Noi sîntem adesea pe terenul Medicinii și vedem cum își dau «normele» studenții la atletism. Sa știți că studențele care sar în lungime numai 2 metri și parcurg suta de metri în 27 de secunde nu sînt excepții, după cum nu o dată am văzut aplaudații de profesorii lor de educație fizică studenții care fac 15 secunde pe suta de metri! Nu mai vorbesc de probele de fond, la care nu

puțini sînt cei care la 300 de metri se opresc și continuă restul distanței «la pass». După părerea mea, cu excepția I.E.F.S., criticabil și el din destule puncte de vedere, nu se poate vorbi de activitate athletică de valoare susținută în facultăți. Și aici concursurile pe facultăți, interfacultăți și chiar între centre universitare ar avea un rol pozitiv.

Am ajuns la atletismul de performanță. Appreciez că de condiții bune de pregătire beneficiază un număr foarte redus de atleți față de nevoi. Federația are în evidență 2—3 oameni de probă și rar 4. Dacă în prezent la greutate — băieți, de exemplu, într-adevăr nu sînt prea mulți, la lungime și înălțime fete sînt destule talente care se pierd. Și aici puternicul stimul pe care îl constituie concursurile (mijloc de control public și de afirmare) vizează un grup prea mic de atleți. Divizia este bună și are darul să mobilizeze într-o singură duminică o mie de atleți, stimulînd activitatea din județe, ca și măsura salutară de a se organiza concursuri între reprezentative de județe și reprezentative străine similare. Dar în afară de întrecerile programate de divizie ar trebui organizate mult mai multe concursuri locale, duminică dimineața, stimuînd pregătirea atleților și făcînd o largă propagandă atletismului în rândurile copiilor, tineretului și, în general, în rândul spectatorilor.

O întrebare a redacției se referă la perspectivele atletismului nostru la J.O. din 1972. Personal, cu mîna pe inimă, mi-e greu să cred că vom alinia o echipă completă, sudată și perfect pregătită, deși m-aș bucura să realizăm o asemenea dorință. Cred că va trebui să mergem din păcate, tot pe cîteva individualități, dintre cele care sînt și, eventual, care vor mai fi descoperite între timp.

Post-scriptum... atlet

UN PARIU ȘI UN PRILEJ DE... REFLECȚIE

Zile premergătoare meciului cu Grecia. Printre mîile de oaspeți, care au venit să-și încurajeze echipa, s-a aflat și Nikos Avlakitis, maratonistul nr. 1 al Eladei, unul dintre cei mai populari atleți din țara lui. Poate vi-l amintiți de la «europenele» de atletism din acest an cînd, piñă la jumătatea cursei, a condus plucionul maratonistilor alături de Roelants. Cînd s-a hotărît să vină la meci, se afla în concediu la München pentru ca, după spusele lui, să simtă cu trei ani mai de vreme... atmosfera viitoarei Olimpiade.

Cunoscîndu-l de la Crosul balcanic, desfășurat anul trecut la Iscanbul, mi-a fost ușor să-l acroșez pe Nikos, mai ales că eram însoțit de Puiu Tudor — patruscutistul de la Rapid — și de soția lui, Doina Birsan, demiondistă la același club, care îl cunoștea și ei.

— Ce părere ai despre meciul cu România? Cine crezi că va câștiga? I-am întrebat.

— Cel mai bun, a răspuns Nikos.

— E un răspuns la Pitihia. Crezi în victoria grecilor?

— Dacă vor învinge, atunci uite, declar că sînt hotărît să duc vestea victoriei la Atena, întocmai ca soldatul de la Maraton. Voi parcurge cei 1300 km București — Atena pe jos. După calculele mele, 10 zile îmi vor ajunge.

Noroc că n-au invins grecii! Altfel, Nikos Avlakitis, așa cum îl cunosc, ar fi fost capabil de o astfel de performanță, care l-ar fi făcut să intre în istorie, eclipsînd poate pentru... cîțiosii greci, gloria soldatului de la Maraton.

La o zi după meci l-am căutat pe Nikos la hotel. Dispăruse! După aproape două ore a apărut. Venea de la... sta dionul Dinamo und singur-singurel, deși s' inserase, făcuse antrenament alergînd o... ba gatelă de 5000 m. Singur pe stadion înțară străină Nikos Avlakitis își făcea antrenamentul, deși se afla în concediu!

L-am invitat la un restaurant. A minca cumpăcat și n-a bău decît apă, deși l-am imbiat cu de toate.

Oare cîțiosii dintre sportivii noștri, aflați în țară străină, în concediu ar proceda astfel?

Este, orice s-ar spune un prilej de reflecție.

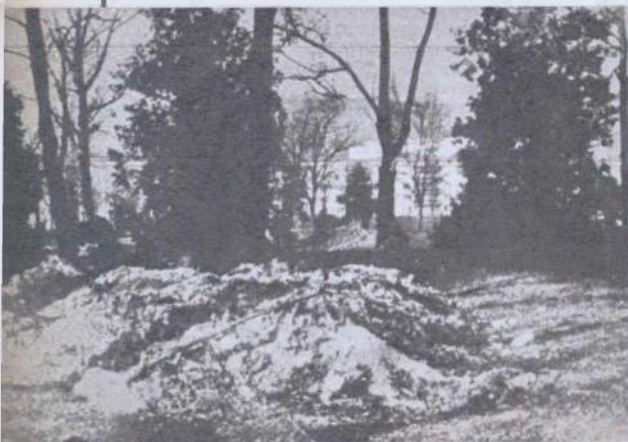
S. NOR

O ÎNTREBARE ILUSTRATĂ PE ADRESA UNIVERSITĂȚII DIN CLUJ

Colaboratorul nostru, profesorul P. Naghi, ne-a adus la redacție fotografia alăturată, dîndu-ne următoarea explicație: «Noul administrator al Parcului sportiv Babeș-Bolyai din Cluj, vrînd să dea dovadă de inițiativă, adică să ridice nivelul porțiunii așa-zise «japoneze», loc rezervat pentru aruncările de ciocan, i-a sfătuit pe constructorii de la un șantier din vecinătate să descarce în parc materialele rezultate din demolări. Și, astfel, 200 de basculante, încărcate cu resturi de cărămidă, de lemn, de sticlă, cu gunoarie, au fost golite în Parcul sportiv Babeș-Bolyai (pe aleile căruia, cîndva, chiar și aruncarea unui muc de țigaretă era amendată pe loc). Rezultatul: nici igienă, nici sport! Mă întreb: oare cînd forul de resort din cadrul Universității îl va obliga pe administrator să facă celor 200 de basculante cale întoarsă?»

Întrebarea o transmitem, prin intermediul revistei noastre, Universității din Cluj.

CAMPIONATUL
MONDIAL DE

HOCKEY

ROMANIA - FEBRUARIE 1970

A FOST ALCĂTUIT LOTUL PENTRU MONDIALE...

zonal trecut. Acum însă locul lor în reprezentativă a devenit o certitudine, o necesitate. Copiii au crescut, și-au îmbogățit simțitor bagajul de cunoștințe tehnice, iar antrenorii naționali au toată încrederea că tinerii lor elevi vor face cinste reprezentativei țării.

Dintre portari, Dumitraș și Crișan au primit cele mai multe voturi pentru cooptarea lor în reprezentativă, deși comportarea lui Dumitraș nu a fost de loc la înălțime în jocurile primei manșe a campionatului național. La majoritatea partidelor, Dumitraș a făcut o seamă de greșeli de-a dreptul puerile, și numai ararori s-a arătat a fi la înălțime. Faptul că a fost, totuși, selecționat va trebui să-l mobilizeze pentru a accorda pregătirii sale un plus de atenție.

În vederile selecționeților au intrat, desigur, și alți câțiva sportivi. Portarii Iordan și Stoiculescu, jucătorii Scheau, Ștefanov, Moia, Teze ș.a. Jocurile de verificare, premergătoare campionatului mondial, vor fi hotărâtoare în ceea ce privește alcătuirea definitivă a echipei reprezentative ce va fi aliniată în disputele grupei B a campionatului lumii.

G. ȘTEFĂNESCU

La campionatul mondial de hochei disputat la Viena, reprezentativa noastră a întrecut formația Norvegiei cu 3-2. Un merit la această victorie l-a avut și portarul echipei, Dumitraș (în fotografie), care s-a întrecut pe sine, punând stăvilă multor acțiuni îndrăznețe ale adversarilor. Pentru meritele asemănătoare am dori să-l felicităm pe Dumitraș și cu prilejul campionatului mondial din februarie, de la București.

Am intrat în ultima turnantă a pregătirilor înaintea importante confruntări hocheistice din februarie anul viitor. Febra campionatelor mondiale, acum senșibibil amplificată și datorită marilor răspunderi ce ne revine ca gazde a două dintre cele trei grupe ale campionatului lumii, a cuprins deopotrivă pe sportivi, pe membrii federației de resort, pe arbitri și, într-o măsură considerabil mai mare, pe constructorii celor două scene de gheață, din București și din Galați, unde, se știe, vor avea loc spectacolele de gală a nu mai puțin de 16 reprezentative de națiuni.

O succintă punere în temă a ceea ce vor reprezenta în final bazele sportive de pe bulevardul Muncii — din Capitală — și de pe bulevardul George Coșbuc, din orașul de pe Dunăre, am făcut-o în două din numerele trecute ale revistei noastre. De data aceasta vă propunem să faceți împreună cu noi un scurt raid în «tabăra» celor care, sîntem siguri, vor încerca la întrecerile din februarie să ne aducă numai satisfacții.

Să-l privim mai de aproape pe «aleșii» noștri. Majoritatea — și sînt cunoscuți. Iată-l pe masivul Varga, «Bombardierul» echipei naționale. În ciuda celor 31 de... ierni care-i apasă pe umeri, picioarele și brațele l-au rămas viguroase, ca la 19 ani. Și cit este de dîrz!... În această privință îi seamănă leit doctorului Biro (30 de ani). La ultima ediție a «mondialelor», disputată la Ljubljana, pentru un șut ratat în meciul cu Austria, Biro a insistat să rămînă pe gheață, înșiși și-a reparat greșeala, înscind golul mult dorit. Când a reve-

nit pe banca de schimb, picioarele îi tremurau, părea aleit, doar ochii îi erau violi și-l iradiau de bucurie. Atunci, în linia de atac l-a luat locul Pană, care a sărit mantinela «dintr-o bucată», nu însă înainte de a-l fi îmbrățișat pe Biro, admirativ, pentru tenacitatea sa. Eduard Pană (25 de ani), ca stil de joc, este un dema urmaș al lui Czaka, actualul antrenor al «Stelei». Același dribling subtil, același plasament inspirat și o gândire tactică satisfăcătoare.

Întrîndul «aleșilor» îi recunoaștem și pe gemenii Szabo. «Șobola-

Dezideriu Varga, decanul de vîrstă al naționalei noastre, unul dintre cei mai activi și tenaci sportivi.

nă». 29 de ani. I-am văzut recent jucînd în campionatul național. Iuțu, pentru Avîntul Miercurea Ciuc, Gheza, în formația Steaua. Și unul și celălalt ni s-au părut în declin de formă. Mai puțin rezistenți, mai fragili în lupta cu corpul. De altfel, în această privință, frații Szabo nu au excelat nici o dată. La prima manșă a campionatului național de hochei, pe Iuțu l-am văzut chiar patinînd greoi. Ni s-a explicat că în ultima perioadă, reprezentantul echipei din Harghita și-a dedicat o bună parte din timpul său liber, studiului. Anul acesta s-a dat examen pentru clasa a XII-a. Acum, odată cu reintrarea lor în lot, vrem să credem că «șobolanii» vor reuși să redevină ei, sprînduși de altădată, marli favoriți ai publicului. Pînă în februarie au de altfel tot timpul. Și sperăm ca timpul să lucreze și în avantajul lui Calamar (28 de ani) și al lui Florescu (25 de ani). La ultimele încercări de cross, în campionat, nici ei nu au mai strălucit. Prea puțin activi, prea puțin insistenți în lupta pentru puc. Să fi îmbătrînit înainte de vreme?

Din plutonul tinerilor — în actuala noastră reprezentativă și-au impus prezența și o seamă de «boboci» — remarcăm cîteva talente de a căror valoare vă veți convinge cît de curînd, cu prilejul primei lor evoluții în postura de internaționali. Ne referim la frații Zărnă (Petre — 22 de ani; Florea — 19 ani) Ion Ioniță (18 ani), Gheorghe Hutanu (19 ani), Nicolae Fodorea (21 de ani), Laurentiu Iordan (21 de ani), și Ion Gheorghiu (22 de ani). Parte dintre acești ultimi sportivi menționați, este adevărat, au mai evoluat în echipa națională și în se-

Cel mai lînăr și mai talentat jucător al naționalei de hochei, Ion Ioniță (în picioare), a fost surprins într-o postură mai puțin tehnică (cu crosa ridicată). Ii semnalam greșeala cu scopul de a-l determina să se controleze mai atent în timpul partidelor.

NOII COLEGI AI LUI GÎJU

O eschivă rapidă și directă expediată de Henatsch (Hertha) trece razant cu... ținta, Nicolae Giju.

Boxerii români au avut în toamna aceasta un bogat program internațional care, desigur, va culmina cu turneul echipei naționale în Franța, Scoția și Irlanda. Dar nu despre echipa națională vom vorbi în aceste rânduri, ci despre câțiva tineri care bat la porțile ei. Mai precis, despre «noua generație» de la Steaua, cei mai tineri colegi ai lui Giju și Ciucă — veteranii formației militare.

Mulți iubitori ai boxului au fost surprinși aflând că Steaua a plecat în Berlinul occidental să infrunte formația clubului Hertha B.S.C. cu un lot în care majoritatea sportivilor erau tineri și din care lipsseau campionii europeni Ciucă, Dumitrescu și medaliatul cu argint la «europene», Victor Zilberman. Vă mărturisesc sincer că eram foarte curios să văd cum se vor descurca Octavian Anderco, Costică Bumb, Alexei Isai, Alexandru Popa, Petre Melinte, Marcel Florea și Alecu Stoianovici în fața pugiliștilor de la Hertha, care erau dornici să-și ia revanșa după înfringerea severă (1—9) suferită în vară la București. Aveau steliștii și patru «cui», nu-i vorbă, dar numai Giju, Buzuliuc, Chivăr și Năstac mi se păreau prea puțini pentru a obține o victorie în deplasare. Și totuși, Steaua a câștigat cu 6 1/2 la 4 1/2. A învins cu upercuturile precise ale lui Anderco, cu un Giju care și-a reamintit că a fost campion al Europei, cu Popa, un tehnician rafinat și campion al fair-play-ului în această întâlnire, cu Năstac, ale cărui croșee îi aduc în ultima vreme

rapide victorii prin k.o., cu tinărul Isai, posesorul unui joc de picioare excelent, cu Florea și Buzuliuc.

Dacă ținem seama de faptul că Hertha s-a pregătit în mod deosebit pentru această partidă, întărindu-și echipa cu... opt boxeri de la alte cluburi, putem afirma că, învingând, tinerii colegi ai lui Giju au avut o comportare bună. Ideea de a le oferi prilejul să-și verifice posibilitățile într-o confruntare internațională o găsim salutară. Ei au avut multe de câștigat de pe urma întâlnirii cu Hertha, o echipă nu prea puternică, pe cînd un Ciucă, Dumitrescu sau Zilberman ar fi îndeplinit pe ringul occidental un simplu act de prezență.

Multe din echipele noastre de club susțin meciuri de pregătire și verificare cu formații de peste hotare, dar puține au curajul să arunce în bătălie «schimbul de mîine». Și ce stimulent în pregătire ar fi pentru tinerii boxeri acordarea încrederii de a reprezenta culorile clubului peste hotare, acolo unde, de regulă, ajung numai consacrații, numai campionii! Clubul Steaua a făcut această experiență și avem convingerea că ea va da roade. Tinerii colegi ai lui Ciucă și Giju au simțit pe umerii lor greutatea răspunderii unei confruntări internaționale și au făcut totul să nu înșele așteptările celor care au avut încredere în ei. Steaua se îngrijește de «schimbul de mîine», fapt care, fără îndoială, îi va stimula în pregătire și pe... titularii actuali.

Petre HENT

POSTA
Redacției

LIVIU POPA — Brăila. Am transmis fotbaliștilor de la Dinamo București urările dumneavoastră de succes în actualul campionat. Dumitrescu, Lucescu și ceilalți vă asigură că vor face totul pentru a cuceri titlul. Deci, din partea lor, nici o grijă. Trebuie să știți, însă, că mai sînt cîteva echipe care doresc același lucru și care pot încurca și răsturna chiar și calculele făcute de dumneavoastră, potrivit cărora «Dinamo nu mai poate pierde campionatul».

ARON POPA — Hunedoara. Urmărind cu atenție și regularitate lecțiile de judo publicate în revista noastră, sîntem siguri că veți reuși să vă inițiați în cainele acestui frumos și spectaculos sport. Ar fi foarte bine dacă ați avea încă doi trei prieteni cu care să exersați «figurile» pe care le învățați din revistă. Succes!

MARICICA CARAGHIU — Galați. Fotbalistului Florea Dumitrescu îi puteți scrie pe adresa clubului său. Dinamo: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9. București.

LUDOVIC ONOIU — Brașov. Cit de bună ar fi memoria dumneavoastră, tot nu puteți să vă amintiți rezultatele meciurilor dintre Argeșul (pe atunci Dinamo Pitești) și Petrolul Ploiești în campionatul din 1962—63, deoarece în ediția aceea cele două echipe de fotbal nici nu s-au întâlnit, piteștenii jucînd în «B».

NICOLAE TUDOSE — Tirgoviște. Deși auziți de multă vreme vorbindu-se de Pele, el nu are peste 33 de ani, cum credeți, ci cu 4 mai puțin. Pele a împlinit la 23 octombrie 29 de ani și, deocamdată, nici nu se gîndește să abandoneze activitatea competițională.

VASILE DUMBRAVĂ — Craiova. Fostul campion mondial de box la categoria grea, suedezul Ingemar Johansson, nu a fost nici o dată campion olimpic. El a participat la J.O. în 1952, ajungînd pînă în fi-

nală. Dar amintirea acestei ultime partide olimpice, pe care a susținut-o în compania americanului Edward Sanders, îl întristează și astăzi. El a fost descalificat pentru... pasivitate de către arbitrul francez Vaisberg. La aceeași ediție, adversarul său din mai tîrziu, Floyd Patterson, a câștigat medalia de aur la «mijlocie», învingîndu-l pe fostul nostru campion Vasile Tiță.

TUDOR ANTONIU — Cluj. Ne-ați dat de lucru, nu glumă! Da fiind vorba de o documentare atît de serioasă, sîntem mulțumiți că v-am putem ajuta. Campioana Franței la rugby pe anul 1961 a fost echipa Beziens, care a avut următoarea formație de bază: Bolzan, Barrière, Mas, Arnal, Rondi, Angeli, Salas, Gayraud, Spagnolo, Fratangelo, Bousquet, Danos, De Dieu, Rayna, Roge.

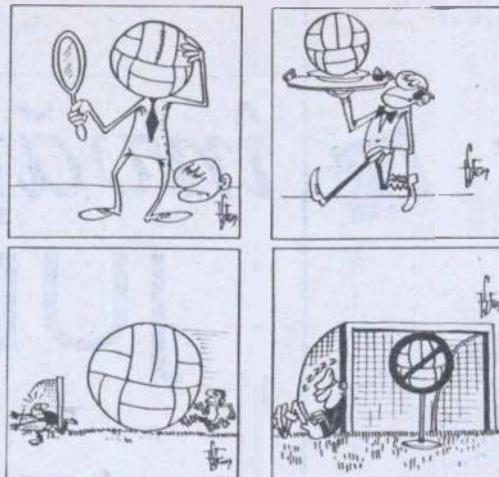
Pentru anul 1970

ABONAȚI-VĂ CHIAR AZI
LA REVISTA ILUSTRATĂ
„SPORT“

Abonamentele se primesc la toate oficiile și agențiile P.T.T.R. și la factorii poștali și difuzorii de presă. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 lei; 1 an — 60 lei.

PE ACEEAȘI TEMĂ...

Desene de Sandu VIOREL

NOU SISTEM DE... APĂRARE ?

«Lacătul» elevetienilor sau «betonul» cu libero al italienilor s-au dovedit a fi sisteme de apărare învechite pentru tinerele fotbaliste din echipele Foden Ladies (Anglia) și Westthorn United (Scoția). Și unele și altele au recurs la... inovații. Iată un exemplu în imaginea de mai sus.

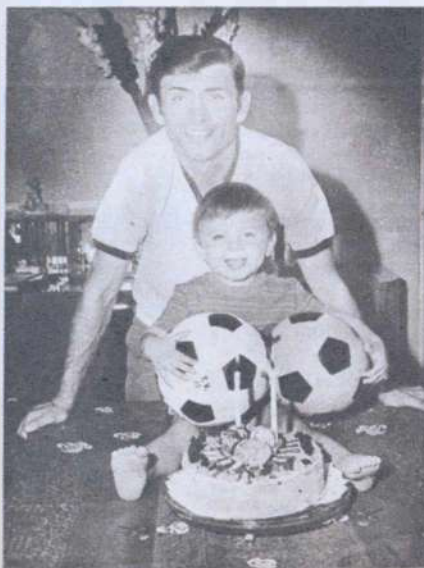

VĂ MAI AMINTIȚI, BĂIEȚI ?

Școala sportivă nr. 2 din Capitală și-a sărbătorit un deceniu de existență. Din albumul de fotografii al școlii am primit imaginea de mai sus înfățișând echipa de fotbal din anul 1962. Între alte talente crescute de Școala sportivă nr. 2, întâi-l și pe Lucescu (x) — căpitanul echipei naționale, și pe Strimbeanu (xx). Nu este și aceasta o dovadă a eficienței școlii, a pasiunii și competenței cu care se muncște acolo?

CEI DOI MOTROC...

Echipa din Giulești are viitorul asigurat! Motroc I a predat ștafeta lui Motroc II. La cei doi anșori, viitorul — probabil — fundaș al Rapidului a primit un cadou pe măsură: două mingi de fotbal. Dimensiunea lor îl face pe Motroc II să se simtă... om mare, să zâmbescă și să spună parcă: «Voi, giuleșteni, și toți rapidiștii din țară nu vă faceți griji! Pe tătucu' — acum jucător în echipa clubului turc Altai din Izmir — îl voi suplini eu, cit de curînd, la Rapid!»

100 DE ANI DE CICLISM

În toamna aceasta s-a sărbătorit în Polonia o sută de ani de cînd primalele velocipede au apărut pe străzile Varșoviei, răsplindindu-se apoi în toate localitățile. De la primalele întreceri ale velocipedelor și pînă la «Turul Poloniei» au trecut mulți ani și interesul pentru năzdrăvanul vehicul cu două roți a crescut. În ciuda sutelor de cai putere înhămați la motoarele celorlalte mijloace de transport.

Cursă ciclistă în 1920 pe străzile Varșoviei

8 GREȘELI... de Octavian COVACI

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA C.N.E.F.S.

IMPORTANT!

Revista «Sport» așteaptă sugestiile dv.!
Pentru a răspunde acestor sugestii, vă rugăm să completați formularul de mai jos:

Ancheta revistei ilustrate «Sport»

I. Care sînt sporturile pe care le doriți reprezentate, cu precădere, în paginile revistei noastre?

- 1..... 4.....
2..... 5.....
3..... 6.....

II. Ce doriți să mai citiți în revista «Sport» și ce fotografii sportive vă interesează?

.....
.....
.....

III. Alte sugestii:

.....
.....
.....

Numele și prenumele.....

Adresa.....

Cele mai interesante sugestii vor fi publicate în revista noastră iar autorii lor premiați cu abonamente pe anul 1970.

Vă rugăm detașați acest formular după completare și trimiteți-l pe adresa: Revista «Sport», str. Vasile Conta nr. 16, București, pînă cel mai târziu la data de 31 decembrie 1969.

învățați JUDO

III

Mic dicționar. JUDO-KA = practicant al sportului judo. TORI = judo-ka în atac. UKE = judo-ka atacat. UKEMI = căderile. USHIRO-UKEMI = căderea pe spate. YOKO-UKEMI = căderea laterală. KUMI-KATA = priza. SHISEN-HONTAI = poziția normală dreapta.

În articolele precedente am tratat procedeele aparținînd grupei 5 KYU, fiindcă vă cunoscute anumite «secrete» de executare, precum și principalele reguli de ajutorare în execuție; cu această ocazie vă reamintim că TORI trebuie să asigure după proiectare căderea lui UKE. Federația de specialitate invită pe toți cei care vor să practice această disciplină să apeleze la serviciile antrenorilor care funcționează pe lângă secțiile cluburilor din țară.

Pe această cale reamintim cititorilor că sportul JUDO asigură suplețe și face ca toate articulațiile să fie activate. Acest sport poate fi practicat atât de bărbați cît și de femei. Copii se pot pregăti încă la vîrsta de 4 ani. Astfel, la 16 ani ei pot fi posesorii centurii negre cu mai mulți dani, ceea ce — trebuie să recunoaștem — constituie o performanță.

O — SOTO — GARI (secerarea mare din exterior)

Pregătirea. Din SHISEN-HONTAI, TORI face un pas lateral cu piciorul stîng în afara piciorului drept a sportivului UKE, brațul stîng trăgînd oblic în jos dreptul cu priză pe chimonou, împingînd puternic în piept. Dezechilibrarea lui UKE se face pe piciorul drept în spate (foto 1). **Execuția.** Piciorul drept pendulat puternic înainte va seceră piciorul drept (de sprijin) al lui UKE, printr-o revenire energică înapoi (foto 2). Lovind cu piciorul drept deasupra spațiului popliteu al lui UKE și amplificînd acțiunea pieptului, TORI îl va proiecta pe UKE prin YOKO-UKEMI (foto 3).

O — GOSHI (aruncarea mare peste șold)

Pregătirea. Pornind din poziția SHISEN-HONTAI, TORI pășește cu piciorul drept înainte, puțin lateral, în timp ce brațele trag puternic spre sine (foto 4, 5) iar brațul drept se introduce pe sub axila lui UKE.

Execuția. Accentuînd dezechilibrarea lui UKE, TORI aduce piciorul stîng lângă piciorul drept (ambele fiind mult flexate), iar șoldul în exterior dreapta (foto 6). Brațul drept presează și răsucesce la nivelul omoplatului corpul lui UKE continuînd tracțiunea brațului stîng (foto 7) iar prin extensia energică a genunchilor, UKE va fi proiectat prin YOKO-UKEMI (foto 8).

Ion CONSTANTINESCU
Laurențiu VASILESCU
antrenori

O REPLICĂ VIGUROASĂ

În ciuda scorului cu care s-a încheiat partida dintre reprezentativele secundare de rugby ale României și Franței (12-18 pentru oaspeții), «XV»-le român a dat o replică viguroasă echipei franceze, care avea în componența ei nu mai puțin de 7 internaționali A. Românii au condus în prima parte a meciului cu 6-0, cedând în cele din urmă rutinei și mai bune condiții fizice a oaspeților. În foto: căpitanul echipei noastre Adrian Mateescu (sclinga) se prăgătește să inițieze un atac.

CONGRESUL COMITETULUI EUROPEAN DE ATLETISM

Capitala României a găzduit cel de-al XIV-lea Congres de calendar al Comitetului european din I.A.A.F., la ale cărui lucrări au participat delegații celor 25 de federații europene, precum și ai federației de atletism nord-americane. În clipa (de la stînga la dreapta), la masa prezidiului: D.T.T. Paia (secretar onorific al trezoreriei I.A.A.F.), F.W. Holder (secretar onorific adjunct al trezoreriei I.A.A.F.) și A. Paulen (președintele Comitetului european de atletism).

ULTIMELE STARTURI ALE SEZONULUI

Alele parcului Herăstrău din Capitală, la vînzimile unei toamne drăgii, sub o cupolă albastră ancorată în virfurile copacilor dezfrunziți, au fost gînda finalului de stagiu atletică: campionatele republicane de cross. La cele 7 starturi au fost înscrși 1 000 de băieți și fete, reprezentînd întreaga țară.

În imagine, fotoreporterul nostru Ion Mihăică a surprins un moment din cursa juniorilor mari, cîștigată de Nicolae Dumitru, elev al maestrului emerit al sportului Cristea Diau.

...CU DREPTUL

Baschetbalistele și baschetbaliștii noștri au pășit cu dreptul în «Cupa campionilor europeni». Rapidistele — învinsă cu 58-68 la Tel-Aviv — au dat o replică viguroasă partenerelor lor de la Hapoel, reperînd o victorie categorică: 63-51. În turul doi, Rapid va întâlni campioana Franței — C.U. Clermont Ferrand. În foto: Dorina Suliman, înscrisă la capătul unui contra-atac.

La rândul lor, dinamoviștii au învins cu 95-76 echipa Partizani—Tirana, calificîndu-se în turul doi al «C.C.E.» în care vor întâlni campioana Belgiei Racing «Belt» Malines. În foto: C. Dragomirescu va înscris, în ciuda opoziției lui Pall (nr. 12).

MOTOCROSUL ȘI-A DESEMNASĂ CAMPIONII

O dată cu disputarea celei de a patra etape (și ultima), Campionatul național de motocross s-a încheiat cu victoria reprezentanților clubului Steaua, care au cîștigat titlurile la toate probele în clasamentul final, pe primul loc s-au clasat: Șt. Chișu (250 cmc), P. Paxino (500 cmc) iar la tineret, T. Bălănoiu. În foto: aspect de la cursa rezervată tineretului.

ROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚĂVĂ!

SPORT
LEI 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 22 (261)
NOIEMBRIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLIMACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre NENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICA, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile postale din țară, iar în intră-prinduri și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Cosa Ștefănița»

43 906

PATINOARELE și PÎRTIILE DE SCHI vă așteaptă!

**MAGAZINELE ȘI
RAIOANELE DE SPORT
AU PRIMIT UN BOGAT
SORTIMENT DE
PATINE ȘI SCHIURI
DE CEA MAI BUNĂ
CALITATE.
PROCURATI-LE DIN TIMP!**